

har været stærkt stigende. I 1925 androg det samlede Antal Adkomster saaledes 15 700, medens det i 1935 var steget til 21 500, altsaa en Stigning paa ca. 6 000 eller i Forhold til Indbyggerantallet fra 45,8 Adkomster pr. 10 000 Indbyggere til 58,2 Adkomster pr. 10 000 Indbyggere. En saadan Udvikling maa efter den overvejende Del af Medlemmernes Opfattelse erkendes at kunne komme til at virke skadeligt i ædruelighedsmæssig Henseende. Man maa navnlig anse det for uheldigt, at visse Smaaforretninger efterhaanden er kommet ind paa at blive Udsalgssteder for stærke Drikke, idet Faren for Smugdrikkeri i særlig Grad synes at være fremherskende i disse Virksomheder. Enkelte af Kommissionens Medlemmer har heroverfor anført, at det maa erindres, at det forøgede Antal Udsalgssteder ikke har medført et tilsvarende øget Forbrug af stærke Drikke, jfr. herved den af Kommissionen udgivne Materialesamling I, Side 77, og at den skete Stigning formentlig i det væsentlige maa ses som en naturlig Følge af, at Antallet af Detailforretninger i Danmark i det hele er stærkt forøget i den nævnte Periode. Det er endvidere anført, at det for Landdistrikternes Vedkommende maa antages at have været af væsentlig Betydning, at der igennem de senere Aar har fundet en betydelig Periferibebyggelse Sted udenfor de større Byer. De paagældende Medlemmer har endelig fremhævet, at de maa være af den Opfattelse, at det, der er af afgørende Betydning for Forbruget af stærke Drikke, ikke i første Række er Udsalgsstedernes Antal, men derimod de herskende økonomiske Konjunkturer, Statens Beskatningspolitik m. v., ligesom man specielt for Ølforbrugets Vedkommende har henvist til den Indflydelse, Vejrforhold og Temperatur kan have, jfr. nærmere Materialesamling I, Side 26 ff.

Resultatet af Kommissionens Overvejelser paa dette Punkt er blevet, at man ikke har anset det for ganske tilstrækkelig begrundet at skride til saa indgribende Foranstaltninger som at foreslaa indført Bestemmelser, hvorefter Handel med stærke Drikke i Købstæderne udkrævede Bevilling eller kommunal Tilladelse. Derimod har man ment at burde foreslaa, at alle Virksomheder, der ønsker at forhandle eller fordele stærke Drikke, skal betale et Gebyr herfor een Gang for alle. Med Hensyn til Gebyrspørgsmaalet er Forholdet i Øjeblikket det, at enhver Handlende i Købstæderne, der gør Anmeldelse herom til Myndighederne, er berettiget til at forhandle alle stærke Drikke uden herfor at betale noget særligt Gebyr. For Landdistrikternes Vedkommende gælder den Regel, at den i Henhold til Beværterlovens § 27 fornødne Tilladelse fra Sogneraadet til at forhandle Øl og Vin ligeledes er afgiftsfri, medens den Handlende, der vil forhandle Brændevin, som foran nævnt maa erhverve en særlig Adkomst hertil og herfor erlægge et Gebyr, der tidligere androg 200 Kr., og nu, jfr. Lov Nr. 83 af 22. Marts 1930 om Afgift til Stat og Kommuner paa Omsætningen af stærke Drikke § 24 sammenholdt med Næringslovens § 4, andrager 40 Kr. for Personer og 200 Kr. for Selskaber samt Stempelafgift.

Det paagældende Gebyr, der som nævnt efter Forslaget skal erlægges af alle Næringsdrivende, der ønsker at sælge eller fordele stærke Drikke, foreslaas sat til 100 Kr. for Enkeltpersoner og 250 Kr. for Selskaber. Man mener herved i nogen Grad at kunne begrænse Udsalgsstedernes Antal, navnlig for saa vidt angaar smaa, blandede Forretninger, hvor Omsætningen af stærke Drikke er forholdsvis lille, i hvilken Henseende man henleder Opmærksomheden paa, at godt en Trediedel af de heromhandlede Virksomheder i Aaret 1934 havde en aarlig Detailomsætning, der laa under 2 000 Kr.

Samtidig har man overvejet at fremkomme med Forslag om en Forhøjelse af den i Lov af 22. Marts 1930 om Afgift til Stat og Kommuner paa Omsætningen af stærke Drikke med senere Ændringer fastsatte Minimumsafgift — 20 Kr. — for saa vidt angaar Detailhandlere og Brugsforeninger m. v. Kommissionen har imidlertid ikke taget endelig Stilling til det paagældende Spørgsmaal, og man vil i anden Forbindelse komme tilbage til dette.